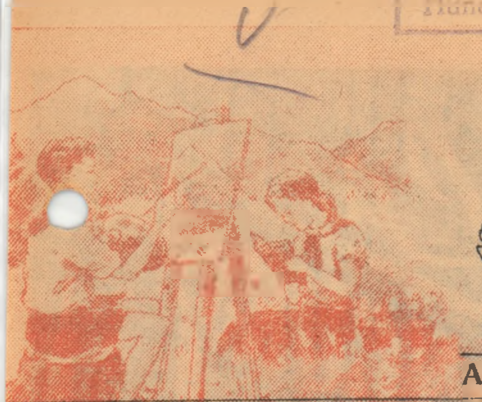

Proletari din toate țările uniți vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 64 (316) ★ Miercuri 25 Aug. 1954 ★ 4. pag., 15 bani

Un aspect al tribunei centrale din Piața „I. V. Stalin" în timpul demonstrației oamenilor muncii

In ziua glorioasei aniversări a eliberării

Cea de-a zecea aniversare a eliberării patriei noastre, a fost pentru oamenii muncii dela noi o sărbătoare mândră pe care au întâmpinat-o și au cinstit-o cu toată căldura inimii, cu dragoste și entuziasm nestăvilit. In seara de 22 August, la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., a avut loc o adunare festivă în cinstea glorioasei aniversări, la care au participat conducătorii Partidului și Guvernului, fruntași în muncă din toate ramurile de producție, delegați ai Uniunii Sovietice, reprezentanți și oaspeți din diferite țări.

La sfârșitul adunării, a fost citit textul telegramei prin care oamenii muncii dela noi au trimis un salut fierbinte și un gând de adâncă recunoștință poporului sovietic care și-a vărsat sângele în lupta pentru eliberarea țării noastre.

Cea de-a zecea aniversare a eliberării patrei noastre a prilejuit o puternică manifestare de prietenie din partea diferitelor țări care au felicitat poporul nostru pentru cei zece ani de viață liberă și înfloritoare. Telegrama de felicitare trimisă de președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., tov. Malenkov, președintelui Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, tovarășului Gheorghe Gheorghiu Dej, grăește :

La a 10-a aniversare a sărbătorii naționale — ziua eliberării — vă rog pe dvs., tovarășe președinte, și guvernul Republicii Populare Române, să primiți felicitările mele cordiale. Urez poporului român prieten noi succese în eforturile lui creatoare îndreptate spre desvoltarea pașnică și înflorirea Republicii Populare Române.

Intărească-se prietenia frățească de nezdruncinat dintre popoarele noastre".

G. MALENKOV

In freamătul acesta de emoție și bucurie uriașă, ceasurile s'au scurs, apropiind mai mult slăvita sărbătoare. S'au sfârșit ultimele pregătiri. Apoi a venit dimineața...

23 August... Zorii mult așteptatei sărbători și-au împânzit cu dărnicie lumina deasupra Capitalei. Pe străzi, freamătul crește mereu mai viu, mai puternic, mai covârșitor. Coloane lungi, nesfârșite, de oameni ai muncii se revarsă dealungul bulevardelor largi. Flutură în vântul dimineții flamuri purpurii, buchete de baloane multicolore zvâcnesc în mâinile copiilor, doritoare să-și ia sborul.

In Piața Stalin, s'a sfârșit parada militară. Abia s'a stins uruitul tancurilor și ropotul viu al pasului ostășesc, că în piață intră în rânduri strânse gărzile patriotice muncitorești. In sunetele marșului partizanilor, prin fața tribunei în care se află conducătorii iubiți ai Partidului și Guvernului, trec eroicii muncitori care în zilele lui August 1944 au luptat cu armele în mâini pentru alungarea hoardelor hitleriste din capitala patriei. In frunte e batalionul „Grivița Roșie". Sunt între ei mulți greviști din Februarie 1933. Iată-l pe bătrânul cazangiu Sebastian Manolache. Vremile vitrege de atunci au lăsat brazde adânci pe fruntea lui. Dar ochii îi strălucesc viu. Mândria și bucuria zilelor de azi, îi înflorește pe față un zâmbet cald. In preajmă-i sunt zeci de muncitori mai tineri, utemiști. Sebastian Manolache îi privește cu drag : într'înșii e nădejdea. Ei vor duce mai departe, cu cinste și dârzenie, steagul de luptă și victorii...

Sunetele marșului partizanilor, se pierd în zare. In tribună se iscă freamăt nou. Răpăie cadențat tobele mici. Vin pionierii ! Din piepturile lor, izbucnește un „Ura!" furtunatec. Trec copiii, mlădițele luminosului viitor. Zeci de brațe flutură prietenos spre ei, din tribună. Un grup de pionieri cu brațele încărcate de flori proaspete, se desprinde din coloană și urcă la tribună. In salutul lor, au adunat toată mulțumirea fierbinte pentru cele 60 de palate și case ale pionierilor zidite pentru ei, pentru cele 112 teatre de păpuși unde se veselesc, pentru minunatele cărți scrise pentru ei, pentru toate înfăptuirile ce le umplu viața de fericire și lumină. Cinste vouă, mâini harnice de pionieri ! Cele 1.169.247 kgr. grâu strânse de pe miriști, cele 5.182.075 kgr. fier vechi strânse, cei peste 3.500.000 puieți plantați, grăesc îndeajuns despre chipul minunat în care știți să vă arătați recunoștința ! Trec pionierii, viitorul și nădejdea țării !

De tribună se apropie acum coloana de elevi din școlile Rezervelor de Muncă. Uniformele lor sunt proaspete și curate ca dimineața acestei zile. Pasul le e viu, chipurile numai zâmbet. Viața elevilor din școlile profesionale e astăzi cu totul alta decât a ucenicilor de odinioară care îndurau crunte mizerii și umilințe dela patroni. Elevii din Rezervele de Muncă au condiții minunate de trai, școli spațioase și profesori pricepuți care îi învață cu dragoste meseria.

Dar iată că în piață pătrunde coloana muncitorilor dela uzina care poartă gloriosul nume al sărbătorii ce se cinstește azi : 23 August. Pancardele grăesc despre minunatele succese obținute de muncitorii acestei uzine în cinstea sărbătorii eliberării : Brigada lui Ismail Ion a realizat 6 norme lunare, brigada lui Andrei Ion a realizat 2 cazane Suhov peste plan, brigada lui Popescu Leonte a economisit 7000 kilograme tablă... Pe alte pancarde sunt înscrise victoriile muncitorilor dela uzinele: „Clement Gotwald", care trec acum prin piață. In această uzină înălțată în anii puterii populare, se fabrică generatoarele care dau curent electric miilor de fabrici din țară. Mulțumită ajutorului în mașini și materii prime, date de U.R.S.S., producția pe anul 1953 — a uzinei „Clement Gottwald" a fost mai mare cu 110 la sută decât în anul 1949.

De tribună se apropie acum textiliste dela „Industria de bumbac A", fluturând în mâini batiste roșii. Mâinile acestea harnice țes zilnic mii și mii de metri de pânză trainică. Iată-i și pe cei dela fabrica de conserve „Buftea". Ei raportează cu mândrie despre realizările lor în producție. In cinstea lui 23 August : au dat peste plan 125 tone conserve de legume și fructe. Din tribună li se răspunde cu dragoste la salut acestor muncitori care prin strădaniile lor contribuie din plin la creșterea belșugului oamenilor muncii dela noi.

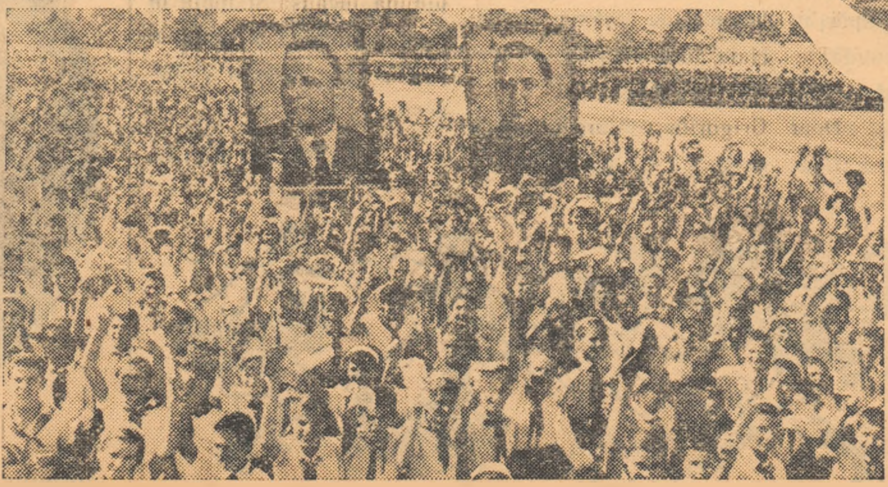
In piață răsar ca prin farmec zeci de buchete din spice de grâu ce unduesc. Sunt purtate de mâinile muncitorilor dela uzinele „Semănătoarea". Brațele acestea făuresc fără răgaz mii de mașini agricole pentru ogoarele patriei.

Trec și muncitorii dela „Matias Rakosi". Și alții vin. Coloane nesfârșite, cât vezi cu ochii. Din piepturi izbucnesc urale pentru conducătorii dragi, pentru marea prietenă din Răsărit.

Abia într'un târziu demonstrația se încheie cu defilarea sportivilor.

Aspect dela marea demonstrație

Pionierii Capitalei, aduc salut fierbinte conducătorilor Partidului și Guvernului.

Asupra Bucureştilor se lasă seara lui 23 August... Nenumăratele becuri şi lozinci luminoase îşi deschid ochii. Pretutindeni pluteşte simţământul cald al zilei de sărbătoare.

Pe şoseaua care duce la Parcul de Cultură şi Odihnă „I. V. Stalin", grupuri grupuri de tineri voioşi merg către marinarul vesel dela intrarea Carnavalului. Cine-i marinarul vesel ? De fapt, nu e el chiar un marinar în carne şi oase, ci mai mult în... placaj şi vopsea, dar are pipă, beretă şi picioarele uşor depărtate. Picioarele nu sunt altceva decât stâlpii porţii carnavaleşti. Strângând pipa între dinţi, uriaşul marinar vesel priveşte către furnicarul de oameni care trec pe sub dânsul. Iar mai încolo, printre stufoasele coroane ale copacilor, se zăreşte scris cu litere de foc: „CARNAVAL".

UNDE MATEMATICA DEVINE NEFOLOSITOARE

La ora 9 seara, au răsunat salve puternice pe malurile lacului şi cerul a fost năpădit de năvala focurilor de artificii. Orchestrele Carnavalului au răsunat mai entuziaste, mai puternice. Undeva în parc, pe o sârmă ridicată la vreo 15 metri deasupra pământului, un vestit artist de circ a început să se plimbe cu bicicleta. Pe lac se fac ultimele pregătiri la scena plutitoare unde se va desfăşura un ales program de balet. In altă parte, marionetele teatrului „Ţăndărică" se pregătesc să-şi trăiască viaţa pe sfori... Unde să te duci mai întâi ? Căci pe toate nu le poţi vedea în acelaş timp... Şi-apoi, ce te faci cu roata fermecată, cu căluşeii, cu avioanele ? Cum să-ţi imparţi timpul ? Ia să vedem, să calculăm matematic. Să ne împărţim timpul până la secundă.

...Aş, nu se poate. Trebuie să te hotărăşti numai pentru câteva locuri. Doar nu poţi fi în acelaş timp şi la teatrul de păpuşi şi la dansatorul pe sârmă ! Deci, hai întâi la căluşei !

VASILESCU GRIGORE PRIMEŞTE O LECŢIE DE HIGIENA DELA UN AŞA ZIS MOŞNEAG

Vasilescu Grigore e un băiat de vreo 13 ani. Locueşte undeva în cartierul Floreasca şi a venit la Carnaval cu sora lui. Când au trecut pe lângă ringul de dans care se afla aproape de malul Herestrăului, un tânăr cu o mască verde a invitat-o pe sora sa la dans. Dar mai întâi l-a întrebat pe dânsul, pe Vasilescu Grigore dacă e de acord...

— Da, sigur... a răspuns el binevoitor.

Şi s'a dus să bea o limonadă. Apoi a cumpărat nişte crenwurşti cu muştar şi a început să mănânce tacticos în timp ce se plimba pe aleia largă, cu zeci de lampioane multicolore care răspândeau o lumină de basm. Sute de oameni veseli, puşi pe glumă şi cântec roiau încoace şi'n colo. Printre dânşii se arătau şi unele vechi cunoştinţe: Făt Frumos, Harun-al-Raşid, Ivanuşca... .

Grigoriţă întingea crenwurştii în muştarul luat la hârtie şi mânca rotindu-şi minunat privirile jur împrejur.

Când sfârşi cu ospăţul, svârli nepăsător hârtia printre florile dela marginea aleii.

— Hei, băieţaş, aşa ai învăţat acasă ? răsună în acelaşi timp un glas din apropiere.

Grigore se întoarse niţel speriat. Din spatele unei bănci i se arătă un moşneag cu o barbă mare de tot, care-l privea ameninţător:

— Nu ţi-e ruşine ?

— Păi, să vezi nene...

— Nici un „nene" ! Eşti indisciplinat, asta e. Şi habar n'ai de higienă. Hârtiile se aruncă în coşuri speciale, ai înţeles ?

— Mda, am înţeles... făcu Grigoriţă cu jumătate de gură, dar deodată amuţi scandalizat: i se păru că moşneagul râde pe'nfundate. Da, chiar aşa era, căci numaidecât răsună un hohot formidabil de râs. Uimit la culme, Grigoriţă se apropie de moşneag. Hohotind, acesta se apucă cu mâinile de obraji şi... îşi scoase masca.

De abia acum îşi dădu seama băiatul că moşul era în realitate, o fată cam de vârsta lui, mascată...

HARUN-AL-RAŞID IŞI RETRĂEŞTE O VECHE PĂŢANIE

Era o bancă pe aleie. O bancă micuţă, verde, aşezată chiar lângă iarbă. Iar pe aleie, venea grav sub turbanul său Harun-al-Raşid, împreună cu vreo patru băieţi.

— Să vă spun povestea cu covorul sburător, vreţi?

— Da, da, clipeşte un băiat oacheş cu un zâmbet ştrengăresc.

— Ascultaţi atunci. Aveam eu odată un covor. Cum mă aşezam pe dânsul mă trezeam sburând...

— Tovarăşe Harun-al-Raşid, hai să stăm pe o bancă, o fi povestea lungă... îl întrerupe băiatul oacheş.

— Să stăm, încuviinţează purtătorul turbanului, aşezându-se îndată şi... îndată sbură cât era de lung pe iarba mătăsoasă şi înaltă.

— Ce e asta ? strigă speriat dânsul.

— O bancă, râse oacheşul. Ce mi-i banca asta, ce mi-e covorul matale: amândouă te fac să sbori !

...Era una din băncile trucate ale Carnavalului. Cum te aşezai pe dânsa, cum te trezeai în iarbă pe spate. Aşa a retrăit Harun-al-Raşid o veche păţanie a sa.

...Intr'adevăr, la Carnaval câte nu se întâmplă în lumina jucăuşă şi multicoloră a lampioanelor chinezeşti..

Al. Ovidiu ZOTTA

* *

Intre 18 şi 29 August, a avut loc în Capitală, finala concursului artistic al căminelor culturale pe întreaga ţară, dat în cinstea celei de a 10-a Aniversări a eliberării patriei noastre. La concursul pe ţară au participat 11.000 formaţiuni artistice. Spectacolele oferite cu acest prilej au fost o adevărată întrecere artistică. Concursul a fost o [illegible]turie vie a desvoltării culturii şi artei populare din ţara noastră în anii de după eliberare. Bogăţia concursului, se datoreşte participării de echipe artistice din toate regiunile ţării precum şi a echipelor artistice a minorităţilor naţionale

* *

Minunatele tradiţii ale jocurilor populare au fost înfăţişate cu deosebită iscusinţă şi de cei mai tineri participanţi la concurs: pionierii.

Frumoasele tablouri coregrafice prezentate la concurs au dovedit măestria crescândă a echipelor căminelor culturale.

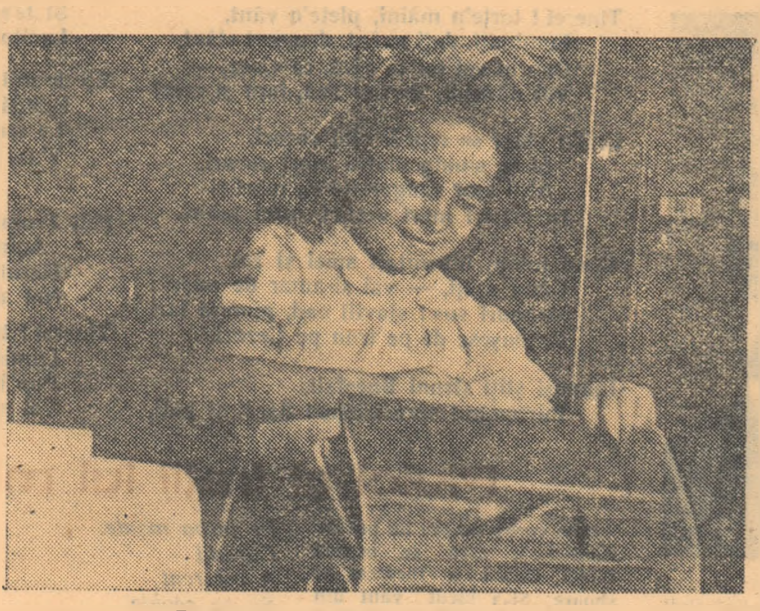
Jocurile populare ruse au ocupat un loc de seamă în programele prezentate la concurs.

In curând la şcoală

Doar câteva zile de vacanţă ne mai desparte de începutul noului an şcolar. Prin toate şcolile ţării se fac acum ultimele pregătiri: se curăţă curţile, se împodobesc clasele, iar pionierii aduc şcolii lor dragi daruri din vacanţă.

Emoţionaţi şi fericiţi, copiii care vor păşi în clasa I-a, se pregătesc şi ei pentru prima zi de şcoală. Cărţile şi caietele proaspăt cumpărate sunt rânduite cu grijă în ghiozdane.

Şi în curând, după o vacanţă veselă şi odihnitoare, şcolile se vor umple din nou de larmă. Va începe un nou an şcolar.

Pregătiri pentru prima zi de şcoală

Darul nostru

A fost foarte frumos la noi în tabără în timpul vacanţei. Am organizat programe artistice şi mai ales am făcut excursii frumoase. Una din ele am făcut-o pe albia râului Râmna din apropiere. Atunci am adunat multe pietre şi am alcătuit un pietrar pe care la deschiderea anului îl vom dărui şcolii noastre dragi.

Marioara BURLACU
clasa a VII-a
com. Suvorov — Bârlad

Vom învăţa IN CLASĂ NOUĂ

Pentrucă şcoala noastră nu era destul de încăpătoare, s'a hotărît să se mai clădească încă două clase.

In vara aceasta s'a început lucrul. Alături de părinţii şi fraţii noştri mai mari, ajutăm şi noi pionierii. In fiecare zi câte doi pionieri facem de serviciu însemnând căruţele cu prundiş şi nisip, scutind astfel munca unui om. In curând lucrul va fi gata şi şcoala noastră va arăta ca nouă.

Emilia NICULESCU
com. Mărgineşti, reg. Bacău

Pentru noul an şcolar

Intr'una din zile, la gazeta de perete dela Şcoala de 7 ani nr. 13 de băieţi, din Constanţa, au apărut aceste câteva rânduri:

„V'aţi uitat vreodată cum arată băncile noastre? Sunt tare pătate de cerneală! Ar fi o ruşine să ne-apuce noul an şcolar cu ele aşa. Veniţi mâine la şcoală să vedem ce-i de făcut".

Gospodarul unităţii
Chirilă Ion

Nu le-a trebuit multă vreme băieţilor ca să vadă ce trebuia făcut. Deaceea s'au apucat îndată de treabă.

— Ne împărţim aşa — începu Chirilă. Voi curăţaţi curtea, reparaţi gardul şi aranjaţi grădina. Cei din cercul tehnic o să repare băncile şi scaunele stricate. Iar noi, ăştialalţi o să spălăm toate băncile şi o să le dăm cu vopsea. E bine aşa?

Nici vorbă că era bine. Fiecare şi-a găsit în felul acesta de lucru şi bine înţeles treaba avea să meargă repede. Câteva zile s'au tot auzit în şcoală ciocănituri şi hârşiitul periilor. Acum toate băncile şi scaunele par noi, curtea curată, iar grădina îngrijită.

Al. MIHU

Pentru şcoală

In comuna noastră s'a deschis încă dela începutul verii tabăra de curte unde ne petrecem vacanta plăcut şi cu folos.

Facem excursii în pădurea de lângă satul nostru, culegem plante medicinale şi îngrijim de livada cu pomi din grădina scolii noastre.

Grădina scolii este frumoasă şi pomii au multe fructe. Tot în tabără noi am început să ne pregătim pentru noul an şcolar.

In cadrul cercului de naturale am confecţionat un ierbar care ne va fi foarte folositor în timpul anului scolar.

Stoleru Marin
comuna Ţepureni raionul Murgeni
regiunea Bârlad

Pe lotul experimental

Altoirile făcute în primăvară, de tinerii miciurinişti dela Şcoala Medie de 10 ani Feteşti Gară, pe lotul lor experimental, le-au adus multe învăţăminte. Incă dela început ei au observat următorul lucru: altoirile care au fost făcute pe roşii, au reuşit pe deplin, din cauză că roşiile sunt plante cu multă sevă. Altoirile făcute ca: roşii pe fasole, roşii pe floarea soarelui, n'au reuşit prin faptul că plantele folosite ca port altoi, aveau prea puţină sevă.

— Măi Butucaru, observi ceva deosebit la fructele altoite? — întreabă Popescu Emanoil.

— Oricine poate observa, răspunde Popescu. Toate fructele au forma şi mărimea schimbată. Ia priveşte numai la vânăta aceasta, altoită pe roşie! Vezi? Are formă rotundă şi nici de cum lunguiaţă. Acest lucru se datoreşte influenţei port altoiului asupra altoiului.

La plantele care s'au făcut încrucişări ca: ardei gras „Calincar" (ca plantă tată) şi gogoşari soiul „Bucureştean" (ca plantă mamă) copiii au observat iarăşi mari schimbări. Din seminţele obţinute anul trecut, semănate în primăvară, au obţinut plante sănătoase care au fructificat. Fructele sunt gogoşari, însă de formă lunguiaţă. Această plantă nouă are caracter de gogoşar şi de ardei gras.

Pentru că în timpul iernii grâul suferă din cauza gerului, tinerii miciurinişti, împreună cu profesorul lor de naturale, s'au gândit să găsească un mijloc de a-l face mai rezistent. Despre experienţele făcute mi-a povestit Doici Maria, pe care am găsit-o în laborator.

— Experienţele le-am început încă acum 2 ani. Astfel am găsit trei căi care înlătură îngheţul grâului în timpul iernii.

Am semănat grâul de toamnă la adâncimi diferite. O parte la adâncimea de 12—13 centimetri şi alta la 5—8 centimetri cum se obişnueşte. In timpul iernii grâul semănat adânc n'a suferit nicio pierdere. In a doua experienţă am pus la umflat grâu în soluţie de sare. La un litru de apă am pus 150-200 grame sare. In această soluţie am ţinut grâul 72 de ore. Apoi l-am semănat aşa umflat. Am observat că a răsărit cu 3—4 zile mai târziu decât cel obişnuit. Dar în cursul iernii n'a suferit nicio pierdere. Rădăcinile acestui grâu, se înfig mai adânc în pământ decât grâul obişnuit.

A treia experienţă am făcut-o astfel: Am luat un vas mare, de aramă, în care am pus apă. Apoi în cutiuţe mici de aramă legate între ele printr'un fir electric, am pus grâu, orz şi secară, şi le-am introdus în vasul cu apă. Firul electric negativ care lega cutiuţele între ele, se întâlnea cu firul electric pozitiv la becul de control. Astfel prin apa din vas trecea un circuit electric.

După 48 de ore am semănat boabele umflate. Plantele au răsărit cu 4—5 zile mai de vreme ca cele obişnuite şi fără pierdere. Acest grâu s'a desvoltat deosebit de rapid. El a ajuns ca mărime, deşi l-am semănat cu 2 săptămâni mai târziu, pe cel semănat cu mult mai înainte. Iată, priviţi şi seminţele lor în eprubetă.

★

In momentul de faţă, pionierii din această şcoală studiază felul de desvoltare al cerealelor, a căror seminţe înainte de a fi semănate au fost ţinute în soluţie de acid sulfuric, în soluţie de acid azotic, în soluţie de sulfat de cupru şi în soluţie de zahăr. Seminţele tratate astfel, au fost semănate aparte.

Experienţele de zi cu zi, îi ajută pe tinerii miciurinişti să afle tot mai multe din tainele naturii, să-şi consolideze cunoştinţele lor despre învăţăturile lui Miciurin şi Lâsenco.

Gh. NEGREA

Intreceri sportive prieteneşti

Ca în toate domeniile de activitate şi pe tărâmul culturii fizice şi al sportului, ziua de 23 August a prilejuit desfăşurarea unei bogate activităţi competiţionale internaţionale.

Sportivi de frunte din Uniunea Sovietică, (echipa de fotbal „Rezervele de Muncă" din Leningrad), Anglia (echipa de rugbi „Swansea" — Ţara Galilor), Cehoslovacia (fotbaliştii dela „Banik" Ostrava) ca şi luptători egipteni ne-au vizitat ţara. Oaspeţii de peste hotare au susţinut în compania reprezentanţilor noştri, câteva întâlniri sportive prieteneşti.

Primele întâlniri s'au desfăşurat Sâmbătă pe stadionul „23 August". La ora 15, în prezenţa a zeci de mii de spectatori — din rândurile cărora n'au lipsit desigur pionierii şi şcolarii din Capitală pasionaţi de aceste sporturi — a început întâlnirea de fotbal dintre echipele „Banik" Ostrava (Cehoslovacia) şi Selecţionata Tineretului din R.P.R. campioană mondială universitară pe anul 1954. După cele 90 de minute în care lupta a fost deosebit de dârză victoria a fost cucerită de Selecţionata Tineretului din R.P.R. cu scorul de 4—2.

Cea de a doua întâlnire a zilei a fost meciul de rugbi dintre echipa engleză „Swansea" şi Locomotiva-Bucureşti. Ca în multe alte întâlniri internaţionale ruigbiştii români s'au afirmat categoric şi de această dată. Atât în pregătirea tehnică cât şi în cea fizică ruigbiştii români au demonstrat o clară superioritate. Ei au adus patriei o nouă victorie înfrângând cu 23—12 pe ruigbiştii englezi.

Intâlnirile din cea de a doua zi s'au soldat cu o nouă şi preţioasă victorie adusă culorilor patriei noastre. Fotbaliştii care au format reprezentativa oraşului Bucureşti s'au întâlnit cu fotbaliştii echipei „Rezervelor de Muncă" din Leningrad. Dovedind o bună pregătire tehnică reprezentanţii oraşului Bucureşti au cucerit victoria cu scorul de 5—2.

Fază din timpul meciului internaţional de fotbal dintre echipele selecţionata „Ştiinţa" şi „Motor Zwickau" (R. D. Germană).

Marţi seara la ora 20 în centrul de antrenament nr. 2 din Bucureşti luptătorii români şi-au măsurat forţele cu reprezentativa de lupte clasice a Egiptului. Victoria a revenit luptătorilor români cu scorul de 6—2.

POETUL POPORULUI

Amintiți-vă sguduitoarea legendă „Inima lui Danco" pe care Alexandru Toma a tradus-o după Maxim Gorki... Amintiți-vă de Danco, omul curat și puternic, necunoscând teama și lâncezeala, căutând lupta, neprecupețind jertfa. Danco, cel care purtându-și frații prin învălmășeala întunecată a mlaștinilor în furtună, n'a șovăit să-și smulgă inima pentru a le lumina calea spre limanul câmpiei însorite. Inima lui ardea ca o torță, răspândind Marea Lumină a dragostei de oameni.

...Citind legenda, pare că îl regăsim pe Toma în Danco eroul mulțimii care tindea spre o viață mai bună.

Intr'adevăr, din 1892, când și-a publicat primele versuri și până de curând în zilele noastre, Alexandru Toma a fost un devotat slujitor și sfătuitor al poporului. Poezia lui fremătând de revoltă, arzând de hotărîre, cu versul dur, smuls din însăși ființa poetului, s'a alăturat dintru bun început luptei poporului pentru răsturnarea regimului burghezo-moșieresc. „Acesta e cântecul pâinii amare", „Sună toaca judecății", „Salar" ș.a. sunt versuri care înfierează ticăloșia acestui regim. Multe dintre versurile de luptă ale lui A. Toma au văzut lumina tiparului în ziarele ilegale ale partidului.

In anii care-au urmat lui 23 August 1944, poezia lui Toma a înflorit și mai mult. Deși în vârstă, el și-a continuat neobosit activitatea creiatoare. Prin versurile sale înflăcărate despre lupta pentru construirea socialismului, despre înțeleptul nostru conducător, partidul, ne-a întărit încredințarea împlinirii năzuinței celei mai dragi: înfăptuirea societății socialiste.

...Când în ziua de 15 August a.c., poetul a încetat din viață, oamenii noștri și-au plecat întristați frunțile... Dar e un lucru știut: adevărații poeți nu mor niciodată. Poezia, lui Alexandru Toma va fi purtată veșnic de poporul nostru care va sorbi dintr'însa voință, putere, avânt.

Imn tineretului

Tineret! torțe'n mâini, plete'n vânt,
Luminați, dați avânt, drumu-i sfânt,
Pun în voi tot ce cânt, ce visez, —
Voi nădejdi, flori și rod, fapt și crez!

Unii'n slăvi se reped, albi cocori,
Și ne smulg dintre nori aurori,
Alții mor sângerând ca martiri
In priviri mari vestiri, mari iubiri.

Când iubiți, înfruntați smei și zei,
Când urâți, — vai și-amar de mișei:
Steaguri sus! stavili cad, pumnii tari
Prăbușesc de pe tron pe Cezari.

Inimoși știți struni Bucefali,
Furtunând spre izbânzi dârzi și pali,
Stele'n ochi, vreri în gând, vis și sbor,
Lucitor scut' nălțat tuturor.

Mii de mii, încă'n nopți, strâng din dinți
Rabdă muți suferinți peste minți, —
Le strigați: „Sfărâmați vechi cătuși,
V'am deschis larg spre zări legi și uși!"

Feți Frumoși, fete dragi, oameni noi —
Aninați peste veac sori din voi,
Dăruiți leac și sens bunei vieți, —
Noi dreptăți, rost înalt, frumuseți.

Tineret! torțe'n mâini, plete'n vânt,
Luminați, dați avânt, drumu-i sfânt,
Pun în voi tot ce cânt, ce visez, —
Voi nădejdi, flori și rod, fapt și crez!

Piuici și frații lui mici (Fragment)

Este vorba despre un pui de rândunică, care se numea Piuici. Odată a încercat să sboare. Și-a făcut vânt din cuib și a început să planeze cu aripiorele întinse...

Dar un vânt
Răutăcios,
Nemilos,
Cam nebun,
L-a prins,
L-a smuls de lângă prun.
L-a învârtit,
L-a amețit,
Până l-a învins
Și l-a rostogolit
Pe jos,
Ca pe-un ghemuleț,
Pe micul îndrăzneț.
Noroc c'a nimerit
Pe iarba moale.
Curând
A încercat
Să se scoale
Bătând din aripe,
Dar neputând,
A început să țipe:
„Piu-piu!
Piu-piu!
Ajutor!
Ajutor"!
L-a auzit,
L-a văzut
O pionieră mică,
Și răspunzând
De zor
„Viu, viu!"
Vine alergând,
Cu cravata roșie
In vânt
Fluturând,
Și-l ridică
De jos,
Ii face un cuibușor
Prietenos
Din mâinile ei, —
Ca o mamă, —
Apoi cheamă
Un om
Să proptească de pom
O scară,
Și mica
Fetică-mămică,
S'a urcat sus,
Pe scară,
Și l-a pus
Iară
In cuibul adevărat,
Lângă cei doi pui,
Frățiorii lui...

Cum am cumpărat un câine

de BORIS EMELIANOV

Im plac câinii pentrucă dintre toate animalele ei sunt cei mai credincioși prieteni ai omului. Imi este chiar greu să trăiesc și să muncesc, dacă n'am la mine acasă un câine bun. Am crescut mulți câini și i-am dresat întotdeauna eu însumi. Când a murit de bătrânețe cățeaua mea inteligentă Zenta, l-am luat pe ștrengarul roșcat Vasca și acesta a trăit mult timp la mine. Dar apoi a îmbătrânit și el și a murit.. Câinii trăiesc cu mult mai puțin decât oamenii. Am mai avut și un setter-gordon, Tomca, tovarășul meu vesel și blând din călătoriile îndepărtate de vânătoare. Un om foarte rău și haln l-a împușcat odată într'o pădure.

Iar apoi am îmbătrânit și eu însumi. Și m'am gândit că e târziu să mai iau un cățel și să-l dresez, să-l învăț știința fină a vânătoarei. I-am rugat pe tovarășii mei și pe prietenii vânători să-mi găsească pe undeva un câine matur și puternic, care să înțeleagă totul și să știe să se poarte acasă și la vânătoare. Curând, principalul nostru cunoscător de câini și arbitru, Alexandr Alexandrovici Ciumacov, mi-a telefonat și mi-a spus că există un astfel de câine în orașul Orehovo-Zuevo, nu departe de Moscova. El văzuse personal acest câine și îl „arbitrase" la concursurile de câini pe câmp și rămăsese mulțumit de el. După cum povestea Alexandr Alexandrovici, acest câine se dovedea tot atât de priceput la vânătoare în pădure cât și în mlaștini, avea patru ani și două luni (o vârstă destul de mare pentru câini), era foarte frumos și puternic și îl chema tot ca pe ultimul meu prieten canin Tomca. Stăpânul său îl vindea nu de nevoie, ci de ciudă: în apropiere de Orehovo dispăruseră găinușele și potârnichile, iar acum nu mai aveau ce vâna. Stăpânul lui Tomca se înciudase și vindea deodată și pușca și câinele.

Fără să mai stau mult pe gânduri, am plecat la Orehovo să cumpăr câinele. Setterul uriaș, care semăna cu un scafandru de Terra Nova, îmi plăcu dela prima vedere. Văzându-mă pe mine el își ridică numai puțin capul său inteligent și la porunca stăpânului său porni înainte aspru și cu demnitate. Stăpânul fixă repede prețul și fără să se mai uite nici la mine, nici la câine, se întoarse la perete.

Eu nu m'am tocmit, i-am numărat banii și i-am pus pe masă. Am luat cureaua pe care mi-a întins-o soția stăpânului și am încheiat-o eu însumi la sgarda câinelui. Am ieșit împreună pe stradă și am mers până la mașină. Tomca s'a așezat pe canapeaua din spate lângă fereastra din dreapta. Eu m'am așezat alături de el. Când mașina s'a urnit din loc, Tomca a tresărit și s'a uitat înapoi. După Tomca, m'am uitat și eu înapoi. Fostul lui stăpân stătea lângă poartă îngândurat. Soția stăpânului își ștergea ochii cu batista.

Tot drumul până la Moscova câinele a stat la locul său cuminte cum nu mă așteptam. A urcat scările până în locuința mea parcă tot atât de liniștit. Motanul Agapâci a început să sforăie înfuriat la câine, ca un tigru, dând impresia că, uite acum nu va putea rezista, se va repezi și își va înfige ghiarele în botul câinelui. Tomca nici nu se uită la motan și Agapâci încetă destul de repede să mai facă pe tigrul. Tomca putea să-l înghită pe Agapâci în orice clipă, ca pe o vrabie, cu ghiare și cu coadă cu tot, — atât era de mare! Și Agapâci înțelegea foarte bine aceasta.

Tomca a stat toată ziua nemișcat lângă masă, aproape de fereastră, ținându-și botul pe pervazul jos al ei. In amurg, când a început să fie greu de distins fețele trecătorilor depe stradă, el s'a ridicat, s'a apropiat de mine, — în acest timp eu ședeam

pe divan lângă o altă masă, — și își lăsă pe neașteptate capul său greu pe genunchi. Eu mă temeam să mă mișc. Au trecut cinci minute, zece. După legănatul ușor, deabia perceptibil al corpului câinelui am înțeles că Tomca a ațipit. Au trecut 20 de minute, o jumătate de oră. Picioarele mi-au amorțit, îmi era din ce în ce mai greu să șed și în sfârșit, n'am mai putut rezista.

— Tomca, — i-am spus eu încetișor — trezește-te.

Câinele oftă parcă prin somn.

— Tomca! — am spus eu ceva mai tare. Tomca! Am obosit.

L-am apucat de sgardă și l-am scuturat ușurel. Tomca a sforăit, s'a întins încrezător cu tot corpul spre mine și numai după aceea a deschis ochii. Și deodată... în pupilele negre ale câinelui apăru o străfulgerare de groază. Tomca rânji și mârâi cu răutate și neîmpăcare. Am încercat să-l conving, să-l liniștesc:

— Tomca! Drag și bun...

Mârâitul creștea mereu ca tunetul. Tomca se înfuria. Cu puțin înainte el visase casa lui scumpă și pe vechiul și iubitul său stăpân, iar acum el a văzut că nu e casa aceea și nici stăpânul și prietenul său, pe care l-a iubit cu devotament atâția ani, pe care poate că n'o să-l mai văd niciodată...

El mai mârâi încă odată și se repezi... Deabia am avut timp să-l apuc de sgardă. In mâinile mele se mai liniști puțin, dar toată noaptea a stat lângă divanul meu prudent și dușmănos. Când mă mișcam, Tomca mârâia amenințător, iar părul i se sburlea. Omul care îl înșelase și îl luase dela stăpânul său, nu mai îndrăznea să se miște de frica lui.

In a treia zi a conviețuirii noastre am înțeles că nu voi reuși să-l deprind pe Tomca aici: îl iubea prea mult pe fostul său stăpân. Trei zile a stat Tomca în colțul de lângă fereastră, ca un bolnav, fără somn, fără să se atingă de mâncare. El tânjea și se chinuia ca un om. Mă chinuiam și eu. Reușisem să-l îndrăgesc pe Tomca pentru fidelitatea sa. Spre sfârșitul zilei a treia am dat o telegramă la Orehovo-Zuevo: „Veniți și luați înapoi câinele. Nu poate să se obișnuiască cu mine".

Ca să vorbesc cinstit, nu credeam că stăpânul câinelui va veni să-l ia: nu se procedează deobicei așa la vânzări și cumpărări. Cu toate acestea am expediat telegrama. Stăpânul cânelui sosi îndată, cu trenul de noapte.

Tomca a auzit primul pașii lui pe scară. El nu credea încă că se întoarce omul pe care îl iubea cel mai mult. Când am deschis ușa și stăpânul lui a intrat în cameră, Tomca nu s'a repezit la el, nu a început să latre și să sară. El a început doar să dea din coadă, s'a culcat pe o coastă și a închis ochii. Poate că se temea din nou să se trezească. Apoi s'a întors și s'a răsturnat pe spinare ca un cățeluș mic. Pe limba lor câinească aceasta însemna probabil: „Vezi, nu pot trăi fără tine. Ce bine e că te-ai întors!"

In aceeași noapte Tomca a plecat cu prietenul și stăpânul său. Stăpânul lui Tomca a înțeles că prietenii nu pot fi vânduți, iar eu — că prietenii nu se cumpără cu bani, că prietenia și respectul trebuie să fie câștigate.

La despărțire Tomca s'a împăcat cu mine. S'a apropiat singur de mine și mi-a atins mâna cu nasul său rece și umed. Parcă ar fi cerut iertare pentru comportarea sa. Pierderea stăpânului său s'a dovedit a fi scurtă și nu chiar atât de groaznică, deci n'avea dece să mă urască.

Am ieșit pe stradă să-i conduc. S'a apropiat o mașină. Au plecat. Acum eu stăteam lângă poartă și priveam pe urma lor.

(Din „Pionierscaia Pravda")

Un prieten bun

De câte ori, dragi prieteni, deschizând paginile gazetei voastre nu v'ați bucurat citind în josul unei povestiri sau al unui articol cuvintele: Din „Pionierscaia-Pravda". V'ați bucurat știind că veți trăi, citind acele rânduri, fapte și întâmplări minunate, interesante că vă veți întâlni cu prietenii voștri dragi, pionierii sovietici.

„Pionierscaia Pravda" este pentru voi un izvor viu de bucurie, de cunoștințe noi, de învățătură prețioasă, așa cum „Pravda", „Comsomolscaia Pravda" și celelalte ziare și reviste sovietice împărtășesc părinților și fraților voștri mai mari, experiența glorioasă de luptă și de muncă a constructorilor comunismului. Presa sovietică este prețuită și iubită pretutindeni fiindcă ea luptă pentru pace, pentru democrație pentru fericirea omenirii. Cuvântul cald și luminos al presei sovietice aduce pretutindeni însuflețire.

Oamenii muncii din patria noastră învață cu dragoste limba rusă pentru a putea citi ziarele sovietice. Prin paginile acestora ei își însușesc experiența bogată a oamenilor sovietici.

Și voi puteți să aflați direct din paginile gazetei „Pionierscaia Pravda" vești noi din viața pionierilor și școlarilor sovietici și să citiți minunatele povestiri ale scriitorilor sovietici. Abonamentele pentru anul 1955 la gazeta „Pionierscaia Pravda", se pot face începând dela 25 August, la orice oficiu poștal, prin factorii poștali, ori prin difuzorii voluntari din școli.

„Pionierscaia Pravda" vă va fi un prieten bun!

Redacția și administrația: București Piața Scânteii tel 7.61.00, 7.30.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE
și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".